

ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੇਹੰ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

✽ ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ੫ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੁਵਾਰ ਜੇਠੂਵਾਲ ✽
 (ਨਿਹਕਲੰਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਚੋ)

ਸੰਮਤ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਖੇਲ ਚੌਥੇ ਜੁਗ, ਚੌਕੜੀ ਜਗਤ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦੁਵਾਪਰ ਕਲਜੁਗ ਲੇਖਾ ਲਿਆ ਬੁਝ, ਭੇਵ ਅਭੇਦ ਬਾਤਨ ਪਰਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਮੈਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਗਿਆ ਸੁਝ, ਪਰਦਾ ਉਹਲਾ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੇਖੀ ਬੁੱਧ, ਮਨ ਮਤ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਤਨ ਵਜੂਦ ਰਿਹਾ ਨਾ ਲੁਕ, ਮਾਟੀ ਕੱਚ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਲਾਈਆ । ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਅਨਕਾਂ ਵਿਚੋਂ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਗੌਦੇ ਅਗੰਮੀ ਤੁਕ, ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਾਗ ਅਲਾਈਆ । ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸੁਹੌਦਾ ਮੁਖ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਵੱਜੀ ਵਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਨਿਮਸਕਾਰ ਸਯਦਾ ਕੀਤਾ ਝੁਕ, ਡੰਡਾਵਤ ਵਿਚ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਅੰਤ ਹੱਸ ਕੇ ਕਹਾਂ ਮੇਰਾ ਸੰਮਤ ਗਿਆ ਮੁਕ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ ।

ਸੰਮਤ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਚਾਰ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਜਗਤ ਜਹਾਨ, ਜਹਾਲਤ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਧੁਰ ਕਰਤੇ ਦਿਤਾ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਫਿਰੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਹੋਈ ਹਲਕਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਪਿਆ ਤਤ ਇਨਸਾਨ, ਮਾਨਵ ਕਰੇ ਕੂੜ ਲੜਾਈਆ । ਆਤਮ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਇ ਗਿਆਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਸੁੰਵ ਮਸਾਣ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦ ਸੇਭਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਧਾ ਸੂਰਬੀਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨੌਜਵਾਨ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨ ਅੱਖ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।

ਸੰਮਤ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਅੰਤਮ ਵਾਰ, ਵਾਰਤਾ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਖਬਰਦਾਰ ਕੀਤੇ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਰਿਹਾ ਹਲਾਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਕਰੇੜ ਤਤੀਸਾ ਆਇਆ ਜਗਾਈਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਆਲਸ ਨਿੰਦਰਾ ਅੰਦਰੋਂ ਉਤਾਰ, ਸੁਸਤੀ ਦਰੁਸਤੀ ਵਿਚ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਦੱਸ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ, ਕੀਤੀ ਅਗੰਮ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਵੇਖੇ ਅੰਤ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਚੌਥਾ ਜੁਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖੀ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਧਾਰਾ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਿਤਾ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ । ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਵੇ ਸਵਾਧਾਨ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰਾ, ਸੰਸਾਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਸੰਘਾਰੀ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਉਠੋ ਭੱਜੋ ਨੱਠੋ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾ, ਮੁਸਾ ਈਸਾ ਮੁਹੰਮਦ

ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਗੁਰ ਦਸ ਕਰੇ ਵਿਚਾਰਾ, ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਕੇ ਆਏ ਲਾਰਾ, ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਹਿ ਕੇ ਆਏ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰਾ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਾਉ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ । ਅਮਾਮਾਂ ਦਾ ਅਮਾਮ ਸਿਕਦਾਰਾ, ਸ਼ਾਹੇ ਭੂਪ ਸਚਾ ਸਹਿਨਸ਼ਾਹੀਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਉਜਿਆਰਾ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਵੇਖ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜਿਸ ਸੁਹਾਇਆ ਇਕ ਦੁਵਾਰਾ, ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੇਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਵਾਮੀ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ ।

ਚੌਥਾ ਜੁਗ ਕਹੇ ਸਾਰੇ ਆਓ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ, ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਇਆ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਧਰਮ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਗਾਡੇ, ਗਾਈਡ ਗਾਡ ਇਕੋ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਸਭ ਦੇ ਪੂਰੇ ਕਰੇ ਵਾਅਦੇ, ਵਾਹਵਾ ਵੱਜੇ ਇਕ ਵਧਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਅੰਤਮ ਕਲਜੁਗ ਲੈ ਲਓ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਕੋਲੋਂ ਫਾਇਦੇ, ਮੁਫ਼ਾਦ ਆਪਣਾ ਨਾਲ ਰਲਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਵਖਾਓ ਪਿਛਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਕਾਇਦੇ, ਕਾਇਦੇ ਆਜ਼ਮ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਹੋਏ ਅਲਾਹਿਦੇ, ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬੂਬਾਂ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਮਾਰਗ ਦੱਸੇ ਪੈਡੇ, ਰਹਿਬਰ ਰਾਹ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਸੰਮਤ ਚੌਥਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਿਤਾ ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਮੁਕਾਮੇ ਹੱਕ, ਹਕੀਕਤ ਆਇਆ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਰਹੇ ਨਾ ਸ਼ੱਕ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਪ੍ਰਗਟ ਇਕੋ ਸਚ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਖੇਲ ਖਿਲੋਣਾ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਕੱਚ, ਪੰਚਮ ਪੰਚ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਰਿਹਾ ਦੱਸ, ਲੇਖਾ ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਤੱਕੇ ਬਿਨ ਨੇਤਰ ਅੱਖ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਚੌਥਾ ਸੰਮਤ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੇ ਆ ਗਿਆ ਤੁਹਾਡਾ ਵਕਤ, ਸੋਹਣਾ ਸੁਹੰਜਣਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਆਉਣਾ ਜਗਤ, ਮਾਤਲੋਕ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਲੇਖਾ ਨਾਲ ਲਿਐਣਾ ਫ਼ਕਤ, ਜੋ ਫ਼ਿਕਰੇ ਆਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਨਾਲ ਅਹਿਦਨਾਮਾ ਲਿਐਣਾ ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਲਿਖੀ ਸ਼ਰਤ, ਸ਼ਰਅ ਦਿਤੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਛੱਡ ਕੇ ਅਗੰਮੀ ਅਰਸ਼, ਅਰਸ਼ ਤੋਂ ਫ਼ਰਸ਼ ਸੇਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕਲਮੇ ਦੀ ਨਾਲ ਲਿਐਣੀ ਫਰਦ, ਭੁਲੇਖਾ ਰਹੇ ਕੋਇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋ ਅੰਤ ਅਖੀਰ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼, ਓਹ ਵੀ ਯਾਦ ਆਇਆ ਕਰਾਈਆ । ਵੇਖਿਓ ਕਿਸੇ ਦਾ ਹੋ ਨਾ ਜਾਵੇ ਹਰਜ, ਹਰਜਾਨੇ ਸਭ ਦੇ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਜੋਧਾ ਮਰਦ, ਮਰਦ ਮਰਦਾਨਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਚੌਥਾ ਸੰਮਤ ਕਹੇ ਭਗਤੋ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਮੈਂ ਅੰਤ ਅੰਤ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਮੈਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਕਰ ਕੇ ਜਗਤ ਸੰਸਾਰ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਇਆ ਹਿਲਾਈਆ । ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਕਾਰ, ਜੋ ਕਰਨੀ ਦੇ ਕਰਤੇ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਪੰਜ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਕਰ ਲੈਣੇ ਗ੍ਰਿਫ਼ਤਾਰ, ਸ਼ਬਦੀ ਡੇਰੀ ਤੰਦ ਬੰਧਾਈਆ । ਮੈਂ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦੇ ਕੇ ਚਲਿਆ ਓਸ ਦਰਬਾਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਚਖੰਡ ਕਹਿ ਕੇ ਸਾਰੇ ਗਾਈਆ । ਓਥੋਂ ਭੱਜੇ ਐਣ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ, ਪੈਗੰਬਰ ਸੇਭਾ ਪਾਈਆ । ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਸਰਬ ਵਖਾਣ, ਕੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਕੀ ਨਾਮ ਕਲਮਾ ਗਾਇਆ ਗਾਣ, ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਬੱਤੀ ਦੰਦ ਸੁਣਾਈਆ । ਕੀ ਜਗਤ

ਪਾਇਆ ਘਮਸਾਨ, ਕੀ ਕੀਤੀ ਤਨ ਲੜਾਈਆ । ਕੀ ਆਸਾ ਰੱਖੀ ਅਮਾਮ, ਅਮਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਜਣਾਈਆ ।
ਕੀ ਕਲਮਾ ਦੱਸਿਆ ਕਲਾਮ, ਕਾਇਨਾਤ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਬਰਦੇ ਬਣੇ ਗੁਲਾਮ, ਸਯਦਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ ।
ਸੰਮਤ ਚੌਥਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੇ ਕੇ ਚਲਿਆ ਇਤਲਾਹੇ ਆਮ, ਕੋਈ ਬਚਿਆ ਰਹਿਣ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ
ਡੰਕੇ ਨਾਲ ਸੁਣਾਇਆ ਫਰਮਾਣ, ਫਰਮਾਬਰਦਾਰੀ ਸਚ ਕਮਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਹਿਬੂਬ ਹੋਇਆ ਮਿਹਰਵਾਨ,
ਮੁਹੱਬਤ ਵਿਚ ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਹੁਣ ਸੰਮਤ ਪੰਜਵਾਂ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਇਆ ਅੱਗੇ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਬੋਲਣ
ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ,
ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸੰਮਤ ਪੰਜਵਾਂ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਚੜ੍ਹਦਾ ਲਹਿੰਦਾ ਦੇਣਾ ਹਿਲਾਈਆ । ਧੁਰ
ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਗੰਮੀ ਪੜ੍ਹਿਆ, ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ ਅੰਦਰ ਦਿਤਾ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਹੜਾ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੋਈ
ਲੜਿਆ, ਕਲਜੁਗ ਧਾਰ ਵਿਚ ਉਹ ਵੀ ਦੇਣਾ ਲੜਾਈਆ । ਜਿਹੜਾ ਹੰਕਾਰ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਿਆ,
ਉਹ ਵੀ ਮਾਰ ਕੇ ਦੇਣਾ ਵਖਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭ ਕਰਿਆ, ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਾ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਸੰਮਤ ਪੰਜਵਾਂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੇਖਾਂ ਪੰਚ ਪਰਪੰਚ, ਪੰਜ ਭੂਤਕ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਜਗਤ ਸਾਧਨਾ
ਦਾ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਵੇਖਣਾ ਮੰਚ, ਕਿਸ ਆਸਣ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹਿਲਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ
ਇੰਚ, ਕਦਮ ਕਦਮ ਨਾ ਕੋਇ ਬਦਲਾਈਆ । ਜਿਹੜਾ ਮਨੂਆ ਬਣਾਇਆ ਪੰਚ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਕਾਰ
ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ
ਹੁਕਮ ਇਕ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।

ਪੰਚਮ ਸੰਮਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ, ਪੰਚ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਾਲਕ ਇਕ ਬੇਪਰਵਾਹੀ,
ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਉਸ
ਦੀ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਰੇ ਅਗਵਾਹੀ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਜਿਸ ਦੀ
ਦੇ ਕੇ ਗਏ ਗੁਵਾਹੀ, ਉਚੀ ਕੂਕ ਕੂਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਓਹ ਮਾਲਕ ਮੇਰਾ ਮਾਹੀ, ਮਹਿਬੂਬ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ ।
ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਜੁਗ ਅੰਦਰ ਬਦਲ ਦੇਣੀ ਕੂੜੀ ਸ਼ਾਹੀ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਰਾਹ ਵਖਾਈਆ । ਗਰੀਬ
ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਪਕੜਨੀਆਂ ਬਾਹੀ, ਕੋਝਿਆਂ ਕਮਲਿਆਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨ ਬਣਾ ਕੇ
ਭੈਣਾਂ ਭਾਈ, ਉਚ ਨੀਚ ਦਾ ਡੇਰਾ ਦੇਣਾ ਢਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਮੰਜ਼ਲ ਇਕ ਚੜ੍ਹਾਈ, ਮਾਲਕ ਇਕੋ
ਦੇਣਾ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਥੇ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸੋ ਮੰਦਰ
ਸੋਭਾ ਪਾਈ, ਜਿਥੇ ਛੱਪਰ ਛੰਨ ਨਾ ਕੋਇ ਛੁਹਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਪੰਜਵਾਂ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਦਿਓ ਵਧਾਈ,
ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਖੰਡ ਸਾਰੇ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ
ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਸਚ ਸੁਹਾਈਆ ।

ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹੀ ਸੰਮਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪੰਚਮ ਆਇਆ ਜਗ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਚਾਰ
ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖਾਂ ਅੱਗ, ਅਗਨੀ ਅੱਗ ਤਤ ਤਪਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬੱਗ, ਜੋ ਲੋਕਮਾਤ
ਦਿਤੀ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਆਰ ਪਾਰ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ ।
ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਮਹਿਮਾ ਅਕਥ ਅਕਥ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਸੰਮਤ ਕਰੇ ਚੇਤ ਆਇਆ ਚਾਤਰ, ਚਾਤਰਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭ ਖੇਲ ਕਰਨਾ ਜਿਸ ਖਾਤਰ, ਖੱਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੂਦਰ ਵੈਸ਼ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਲੈ ਕੇ ਪਾਤਰ, ਪੜ੍ਹਕਾ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਆਇਆ ਵਾਚਣ, ਦੂਜਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇ ਤੇਰਾ ਪਾਠਣ, ਤੇਰਾ ਇਸ਼ਟ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਅਸੀਂ ਲੋਕਮਾਤ ਸਭ ਨੂੰ ਆਏ ਆਖਣ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪਣ, ਇਹੋ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਜੁਗ ਮੇਟਣੀ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤਣ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਚਾੜ੍ਹੇ ਘਾਟਣ, ਪੈਂਡਾ ਅਗੰਮ ਮੁਕਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਜੋੜੇ ਨਾਤਨ, ਦੂਜਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਸਚ ਦੁਵਾਰ ਵਖਾਏ ਆਸਣ, ਸਿੰਘਾਸਣ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸੰਮਤ ਕਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਏ ਇਕੱਠੇ, ਸੋਹਣਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਪਟੇ, ਪਟਨੇ ਵਾਲੇ ਰਹੇ ਵਖਾਈਆ । ਉਂਗਲਾਂ ਨਾਲ ਰਹੇ ਦੱਸੇ, ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਜਣਾਈਆ । ਰਾਮ ਕਿਸ਼ਨ ਨਾਲ ਅੱਲ੍ਹਾ ਨੇ ਪਾਏ ਰੱਟੇ, ਮੰਦਰਾਂ ਨਾਲ ਮਸਜਿਦ ਗਿਰਜੇ ਦਿਤੇ ਟਕਰਾਈਆ । ਅੱਲਾ ਨਾਲ ਸਤਿਨਾਮ ਲਾਈ ਸੱਟੇ, ਠੋਕਰ ਠੋਕਰ ਨਾਲ ਹਿਲਾਈਆ । ਆ ਗਿਆ ਆਪਣੇ ਵੱਟੇ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਸੰਮਤ ਕਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਆਏ ਹਜ਼ੂਰ, ਹਾਜ਼ਰ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਭੂ ਮੰਜੂਰ, ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਅਗਲਾ ਖੇਲ ਦੱਸ ਜ਼ਰੂਰ, ਜ਼ਰੂਰਤ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਮਾਣ ਗਰੂਰ, ਗੁਰਬਤ ਦਿਤੀ ਗੁਵਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬੂਬ ਦਾ ਜੋ ਪਾ ਕੇ ਗਏ ਫਤੂਰ, ਫਤਵਾ ਸਭ ਦੇ ਉਤੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅੰਤਮ ਅਸੀਂ ਹੋਏ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਦਈਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ ਕਸੂਰ, ਸਾਰੇ ਤੇਰੀ ਚਲੇ ਹੁਕਮ ਰਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਸਾਰੇ ਆਵੇ ਨੇੜੇ, ਕੰਧਾ ਕੰਧੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਦੇ ਕੇ ਗੋੜੇ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਦੱਸੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕਿਹੜੇ ਕਿਹੜੇ, ਇਸ਼ਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਵੈਤ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਝੇੜੇ, ਓਹ ਬਾਂਹ ਲਓ ਉਠਾਈਆ । ਜਿਹੜੇ ਚੜ੍ਹੇ ਮੇਰੇ ਬੇੜੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲਓ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਹੜੇ ਵਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਖੇੜੇ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਥਾਪੀ ਦਿਓ ਲਗਾਈਆ । ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹੇਰੇ ਫੇਰੇ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਏ ਧਰਮ ਦਾ ਦੁਵਾਰਾ ਆਪੇ ਦਿਓ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁਰੂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਚੇਰੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਦਵੈਣੀ ਸਜਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਮੈਂ ਕਰਾਂ ਨਬੇੜੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਦੇ ਨਬੇੜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਫੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਪੁਰਦਰਗਾਹੀਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਤੱਕੇ ਚਾਰ ਕੁੰਟ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕਿਹੜੇ ਬੈਠੇ ਵਿਚ ਬੈਕੁੰਠ, ਕਵਣ ਬਹਿਸ਼ਤਾਂ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦਾ ਵੇਖ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਾਈ ਸੁੰਨਤ, ਕਿਉਂ ਨਾ ਸਤਿ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਈਸਾ ਕੀ ਕੀਤੀ ਉਨਤ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਦੇ ਦੇ ਵਕਤ, ਛਿੰਨ ਮਾਤਰ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਵੇਖ ਲੈਣ ਦੇ ਜਗਤ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਕੀ ਲੇਖਾ ਬੁੰਦ ਰਕਤ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਕੀ ਲਹਿਣਾ ਨਾਰ ਮਰਦ, ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਕਿੱਥੇ ਸਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਦਰਦ, ਬਿਰਹੋ ਵਿਛੋੜਾ ਕਿਸ ਸਤਾਈਆ । ਕਵਣ ਕਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਅਰਜ਼, ਬੇਨੰਤੀ ਸਚ ਜਣਾਈਆ । ਕਿਹੜਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਫਰਜ਼, ਹੁਕਮ ਮੰਨ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਕਿਹੜੀ ਸਾਚੀ ਗਰਜ਼, ਕਵਣ ਮਿਲੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਾਂ ਤੱਕਿਆ ਖੇਲ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਸਾਰੇ ਹੋਏ ਅਸਚਰਜ਼, ਹੈਰਾਨੀ ਵਿਚ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਵਖਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੇ ਤੁਹਾਡਾ ਵਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਪੂਰਾ, ਪੂਰੀ ਤਰਾ ਦਿਓ ਜਣਾਈਆ । ਕਵਣ ਮੂਰਖ ਕਵਣ ਮੂੜਾ, ਕਵਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਰੰਗ ਗੂੜ੍ਹਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਕਵਣ ਲਾ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪੂੜਾ, ਟਿੱਕੇ ਰਿਹਾ ਰਮਾਈਆ । ਕਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜੋਤੀ ਨੂਰਾ, ਕਵਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਵਣ ਸੁਣੇ ਅਨਾਦੀ ਤੂਰਾ, ਕਵਣ ਤੁਰੀਆ ਤੋਂ ਪਰੇ ਮੇਰਾ ਦਰਸ਼ਨ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਆਪਣਾ ਬਚਨ ਕਰੋ ਪੂਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਮਜ਼ਬੂਰਾ, ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਵਿਚ ਸਭ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਬੁਲਾਈਆ । ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼ਬੂਬਾਂ ਅੰਦਰ ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨੇ ਐਸਾ ਖਿਲਾਰਿਆ ਕੂੜਾ, ਹਰ ਹਿਰਦਿਉਂ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਫ਼ਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰ ਲੈਣ ਦੇ ਇਕੋ ਝਾਕੀ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਆਪਣੀ ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵੇਖੋ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਤਾਕੀ, ਝਰੇਖੇ ਵਿਚੋਂ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਹੜਾ ਨਾਮ ਕਿਹੜਾ ਕਲਮਾ ਬਣਿਆ ਸਾਕੀ, ਸਾਖਿਆਤ ਦਿਓ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਤੁਹਾਡੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਤਤ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਮਨੁਆਂ ਹੋਇਆ ਆਕੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਦਾਸੀ, ਸੇਵਕ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਦਾ ਕਰਤਾ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਕਲਜੁਗ ਹੋਈ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਬਦਲ ਨਾ ਸਕੇ ਹਯਾਤੀ, ਜੀਵਣ ਵਿਚ ਜੀਵਣ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਧਰ ਤੁਹਾਡਾ ਨੂਰ ਕਿਧਰ ਜੋਤ ਦਾ ਦੀਵਾ ਬਾਤੀ, ਕਿਉਂ ਨਾ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਅੰਦਰ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਕਿਹੜਾ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਦਾ ਲੇਖਾ ਬਾਕੀ, ਮੈਨੂੰ ਦਿਓ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਖਲਕ ਦਾ ਖ਼ਾਲਕ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਤੱਕੀਏ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਜ਼ਬੂਬ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਅਦਬ, ਦੁਨੀਆ ਕਾਇਆ ਆਦਤ ਬੈਠੀ ਬਦਲਾਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਤੂੰ ਨਾ ਕਰੇ ਮੱਦਦ, ਮੁੱਦਾ ਹੱਥ ਕਿਸੇ ਕੁਛ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਧਰ ਵੇਖੀਏ ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਤਸੱਦਦ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਥੋਂ ਮੰਗੇ ਨਾ ਕੋਇ ਹਿਸਾਬ, ਲਹਿਣਾ ਦੇ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ ।

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਤੇ ਤੇਰੀ ਕਿਤਾਬ, ਤੇਰੇ ਕਲਮੇ ਆਏ ਗਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਇਹੋ ਜੁਵਾਬ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਦਿਤੀ ਸੁਗਾਤ, ਪਰਤ ਕੇ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਾਇਨਾਤ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਦੀਨਾਂ ਮਜ਼੍ਹਬਾਂ ਦੀ ਨਿੱਕੀ ਨਿੱਕੀ ਜਮਾਤ, ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਕਰ ਕੇ ਆਏ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਖਿਦਮਾਤ, ਖ਼ਾਦਮ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇ ਦੇ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਆ ਜਾਓ ਸਚਖੰਡ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ, ਸਚ ਦੁਵਾਰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਬਸਤੇ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਦਿਓ ਟਿਕਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣਾ ਵਸਦੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਦਾ ਖਹਿੜਾ ਦਿਤਾ ਛੁਡਾਈਆ । ਢੋਲੇ ਗਾਉਣੇ ਮੇਰੇ ਜਸ ਦੇ, ਸਿਫਤਾਂ ਵਿਚ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਇਸ਼ਾਰੇ ਲੈਣੇ ਅਗੰਮੀ ਅੱਖ ਦੇ, ਬਿਨਾ ਤਨ ਵਜੂਦ ਤੋਂ ਦਿਆਂ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਿਹੜੇ ਕਲਮੇ ਆਏ ਰਟਦੇ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰੱਟੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਤੇ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਹੜੇ ਵਣਜਾਰੇ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਸਚੇ ਹੱਟ ਦੇ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਓਥੋਂ ਏਸ ਵੇਲੇ ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਨਫਾ ਨਹੀਂ ਖੱਟਦੇ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰੰਗਾਈਆ । ਅੰਮਿਉਂ ਰਸ ਮੂਲ ਨਾ ਚੱਟਦੇ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਨਾ ਕੋਇ ਪੁਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸਾਡੇ ਮਾਲਕ ਪੁਰ ਖੁਦਾ, ਤੇਰੀ ਇਕ ਸਰਨਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਕਬੂਲ ਕਰ ਦੁਆ, ਰਹਿਮਤ ਵਿਚ ਸਰਨਾਈਆ । ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਗਏ ਆ, ਪੁੱਜੇ ਚਾਈਂ ਚਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਦੇ ਮੁਕਾ, ਮੁਕੰਮਲ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਜਪੀਏ ਨਾਂ, ਦੂਜੀ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸੂਰ ਖਾਏ ਨਾ ਗਾਂ, ਚਹੁੰਪਾਇਆਂ ਉਤੇ ਮਜ਼੍ਹਬ ਨਾ ਵੰਡ ਵੰਡਾਈਆ । ਤੂੰ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਂ, ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਣਾ ਦੇ ਭੈਣ ਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਤੁਹਾਡੀ ਵੇਖੀ ਬੜੀ ਅਬਾਦੀ, ਇਬਾਦਤ ਵਾਲੇ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਕਰੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਾਦੀ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਮੇਲ ਨਾ ਕੋਇ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਅਹਿਲਾਦੀ, ਐਲਾਨ ਸਾਰੇ ਆਏ ਕਰਾਈਆ । ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਇ ਹਕੀਕੀ ਮਜ਼ਾਜੀ, ਮਜ਼ਾ ਰਸ ਰਸਨਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਸਾਚਾ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਇਕ ਵੇਰਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨੀ ਪਏ ਬਰਬਾਦੀ, ਬਾਵਾ ਆਦਮ ਮਾਈ ਹਵਾ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਜੁਗ ਜੁਗਾਦੀ ਮੇਰੀ ਸਾਦੀ, ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਓ ਦੇਣੀ ਵਰਤਾਈਆ । ਤੁਸਾਂ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣਾ ਰਾਜੀ, ਰਾਜਕ ਰਿਜਕ ਰਹੀਮ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਸ਼ਰਅ ਦਾ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਕਾਜੀ, ਕਜਾ ਸਭ ਦੇ ਉਪਰ ਰਖਾਈਆ । ਨਾ ਕੋਈ ਸਯਦਾ ਕਰੇ ਨਿਮਾਜੀ, ਨਮਸਤੇ ਇਕੋ ਦੇਣੀ ਸਮਝਾਈਆ । ਪਿਛਲਾ ਝਗੜਾ ਛੱਡਣਾ ਮਾਜੀ, ਪਾਸਟ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਦਾ ਲੇਖ ਮੁਕਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਭੇਖ ਮਿਟਾਵਾਂਗਾ । ਸ਼ਬਦ ਅਗੰਮੀ ਸੰਦੇਸ਼, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਇਕ ਸੁਣਾਵਾਂਗਾ । ਮਾਲਕ ਬਣ ਅਗੰਮ ਨਰੇਸ਼, ਨਵ ਨੌ ਚਾਰ ਖੋਜ

ਖੁਜਾਵਾਂਗਾ । ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਲਿਖੇ ਵੇਖਾਂ ਲੇਖ, ਅਲਖ ਅਗੋਚਰ ਹੋ ਕੇ ਪਰਦਾ ਆਪ ਉਠਾਵਾਂਗਾ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਦੇਸ਼, ਸੋ ਦੇਸ ਆਪ ਸੁਹਾਵਾਂਗਾ । ਕਲਜੁਗ ਮਿਟੇ ਕੂੜ ਮਲੇਛ, ਮਸਲਾ ਸਭ ਦਾ ਹੱਲ ਕਰਾਵਾਂਗਾ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਇਕੋ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਵਾਂਗਾ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਸੁਣੋ ਅਗੰਮੀ ਰਾਜ, ਰਹਿਮਤ ਵਿਚ ਜਣਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੋਲ੍ਹਾਂਗਾ ਰਾਜ, ਪਰਦਾ ਦਿਆਂ ਉਠਾਈਆ । ਜੋ ਪਿਛੇ ਸਾਜਣ ਲਿਆ ਸਾਜ, ਸੋ ਸਚ ਦਿਆਂ ਬਦਲਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਸਮਾਜ, ਬਰਨ ਅਠਾਰਾਂ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਪੜ੍ਹਨੀ ਨਾ ਪਏ ਨਿਮਾਜ, ਰੋਜ਼ਾ ਰੱਖ ਨਾ ਝੱਟ ਲੰਘਾਈਆ । ਟਲ ਖੜਕਾਉਣਾ ਨਾ ਪਏ ਉਚੀ ਅਵਾਜ਼, ਮੰਦਰਾਂ ਵਿਚ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਦੇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਖੋਲ੍ਹਾਂ ਇਕ, ਏਕਾ ਏਕ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਲਾ ਕੇ ਸਿਕ, ਸਿਖਰ ਚੋਟੀ ਦਿਆਂ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੀ ਮੇਟ ਕੇ ਤ੍ਰਿਖ, ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਦਿਆਂ ਮਿਟਾਈਆ । ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਚੇਲਾ ਬਣੇ ਸਿੱਖ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਪੂਜਣਾ ਪਏ ਨਾ ਪੱਥਰ ਇੱਟ, ਕਾਗਜ਼ਾਂ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਵਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਲਵਾਂ ਨਜਿਠ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਪਰਦਾ ਲਾਹ ਕੇ ਸਵਾ ਗਿਠ, ਅੰਤਰ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਦੇ ਨਾ ਸਕੇ ਮਿਟ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਾਕ ਪਾਉਣੀ ਪਏ ਨਾ ਵਿਚ ਲਿਟ, ਜਟਾ ਜੂਟ ਨਾ ਰਾਹ ਚਲਾਈਆ । ਗੰਗਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਜਮਨਾ ਸੁਰਸਤੀ ਲੈਣੀ ਪਏ ਨਾ ਛਿਟ, ਜਲਧਾਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਮਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਭ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਕਰ ਕੇ ਜਾਪ, ਜੀਵਣ ਜੁਗਤ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੇਟ ਕੇ ਤਾਪ, ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਜਨਮ ਕਰਮ ਦਾ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਪ, ਦੁਰਮੱਤ ਮੈਲ ਆਪ ਪੁਵਾਈਆ । ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਕੇ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਵਾਂ ਸਾਖਿਆਤ, ਸਵਛ ਸਰੂਪੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਰੂਹ ਬੁੱਤ ਕਰਾਂ ਪਾਕ, ਪੱਤਤ ਪੁਨੀਤ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਲੇਖੇ ਲਾਵਾਂ ਕਾਇਆ ਮਾਟੀ ਖਾਕ, ਖਾਲਸ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਬਜਰ ਕਪਾਟੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਤਾਕ, ਈੜਾ ਪਿੰਗਲ ਸੁਖਮਨ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਪੂਰ ਕਰ ਕੇ ਵਾਕ, ਭਵਿਖਤ ਦੀ ਭਾਖਿਆ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਤੁਸਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਰਹਿਣਾ ਨਾਲ ਇਤਫ਼ਾਕ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਝਗੜਾ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਦੇਣੇ ਮੈਨੂੰ ਤਲਾਕ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਣਾ ਬਿਨ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਤੁਹਾਡਾ ਲਹਿਣਾ ਹੋਏ ਬੇਬਾਕ, ਬਾਕੀ ਰਹਿਣ ਕੁਛ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਕੁਛ ਕਰੇ ਕਰਾਵੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪ, ਕਰਾਵਣਹਾਰ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਮੰਨਿਆ ਬਾਪ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਵੱਡੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਨੌ ਸੱਤ ਕਰਾਂ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਏਕਾ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਜੈਕਾਰਾ, ਇਕੋ ਢੋਲਾ ਗੀਤ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਕੋ ਮੰਦਰ ਗੁਰੂਦਵਾਰਾ, ਸ਼ਿਵਦੁਵਾਲਾ ਮੱਠ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ । ਇਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ ਸਭ ਦਾ ਨਾਅਰਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ

ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਇਸ਼ਟ ਇਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋਵੇ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਇਕ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਦੱਸੋ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰਾ, ਕੀ ਆਸਾ ਹੋਰ ਵਧਾਈਆ । ਬੋਲੋ ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਲ ਪਿਆਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਰਿਹਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਦਸ ਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡੀ ਕੀ ਵਿਚਾਰਾ, ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਓ ਜਣਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਨਿਉਂ ਕੇ ਕਰਨ ਨਿਮਸਕਾਰਾ, ਸੱਯਦਾ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰਾ, ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਟੇ ਮੇਟ ਮਿਟਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਲੋਕਮਾਤ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਦੋਬਾਰਾ, ਤੱਤਾਂ ਵਾਲਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਹੰਢਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਜੋ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸਭ ਦਾ ਦਏ ਬਦਲਾਈਆ । ਤੂੰ ਆਦਿ ਅੰਤ ਦਾ ਇਕ ਅਵਤਾਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਤੇਰਾ ਖੇਲ ਸਦਾ ਜੁਗ ਚਾਰਾ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਲੇਖਾ ਕਾਗਜ਼ ਕਲਮ ਨਾ ਲਿਖਣਹਾਰਾ, ਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਤੇਰੀ ਸਿਫ਼ਤ ਨਾ ਕੋਇ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸਾਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਮੇਰੀ ਕੁਲ, ਕੁੱਲਆਲਮ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਦਾ ਅਨਮੁੱਲ, ਕੀਮਤ ਕਰਤਾ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਧਿਆਨ ਮਾਰੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਗਈ ਭੁੱਲ, ਭੁਲਿਆਂ ਰਾਹ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਧਰਮ ਨੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਰੁਲ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਧਰਾਈਆ । ਸਚ ਦਾ ਦੀਵਾ ਹੋਇਆ ਗੁਲ, ਗੁਲਸ਼ਨ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਗੁੰਚਾ ਖਿੜਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਫੁੱਲ, ਫੁਲਵਾੜੀ ਮਹਿਕ ਨਾ ਕੋਇ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਤੁਲਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁਲ, ਕੰਡੇ ਤਰਾਜ਼ੂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਓ ਰਖਾਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਆਤਮ ਗਿਆ ਡੁਲ੍ਹ, ਨਿੜਰ ਝਿਰਨਾ ਰਸ ਨਾ ਕੋਇ ਝਿਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਡਾ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਵਾਅਦਾ, ਵਾਅਦੇ ਖਲਾਫ਼ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਦਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਮੁਆਹਿਦਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਾਕਾਰ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਮਾਤਲੋਕ ਨਾਲੋਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਅਲਾਹਿਦਾ, ਇਕੋ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸਾਨੂੰ ਅੱਜ ਹੁਕਮ ਦੇ ਦੇ ਬਕਾਇਦਾ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕ ਜਣਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਲੈ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਜਾਇਜ਼ਾ, ਸਾਡੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਰਜਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਭੈ ਤੋਂ ਰਹਿਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ, ਸਚ ਦਈਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਵੇਖੋ ਜੂਹ ਜੰਗਲ, ਟਿੱਲੇ ਪਰਬਤ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਮਸਜਿਦ ਸ਼ਿਵਦੁਵਾਲੇ ਮਠ ਗੁਰੂਦੁਵਾਰ ਤੱਕੋ ਮੰਗਲ, ਰਾਗ ਨਾਦ ਢੋਲੇ ਕਵਣ ਸੁਣਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦੇਖੋ ਆਪਣੀ ਸ਼ਰਅ ਦੇ ਸੰਗਲ, ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟ ਦਿਤੀ ਬੰਧਾਈਆ । ਸਾਚੀ ਮੰਜਲ ਮੂਲ ਨਾ ਲੰਘਣ, ਦਰਗਹਿ ਸਾਚੀ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤਨ ਵਜੂਦ ਸਾਚੀ ਰੰਗਣ, ਮਾਟੀ ਖਾਕ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਭ ਦਾ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਦਿਸੇ ਭੰਗਣ, ਭਾਂਡਾ ਭਰਮ ਨਾ ਕੋਇ ਭੰਨਾਈਆ । ਨਿਮ ਵਾਸਨਾ ਮਹਿਕ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚੰਦਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਤਜਾਈਆ । ਆਤਮ ਮਿਲੇ ਨਾ ਸਚਾ ਅਨੰਦਨ, ਪਰਮਾਨੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਕਿੱਥੇ ਗਈ ਡੰਡਾਵਤ ਬੰਦਨ, ਸੱਯਦਿਆਂ ਵਿਚ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਫਿਰੀ ਦਰੋਹੀ ਵਿਚ ਵਰਭੰਡਣ, ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਰਹੀ ਕੁਰਲਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ ਲਿਵ ਟੁੱਟੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਗਏ ਗੰਢਣ, ਨਾਤਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਹੁਕਮ ਅਦੂਲੀ ਕੀਤੀ

ਕਿਉਂ ਮਰਿਆਦਾ ਕੀਤੀ ਉਲੰਘਣ, ਮੈਨੂੰ ਦਿਓ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਵੋਲਾ ਭੁੱਲਿਆ ਤੁਹਾਡਾ ਛੰਦਨ, ਕਿਉਂ ਕਲਮੇ ਵਾਲੇ ਕਲਮੇ ਗਏ ਤਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਸੁਣ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ, ਸਚ ਦਈਏ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਾਡੀ ਮੰਨੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਖੀ, ਆਖਰ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਆਤਮ ਧਾਰ ਰਿਹਾ ਕੋਇ ਨਾ ਸਾਖੀ, ਪਰਮਾਤਮ ਵੱਜੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਧਾਈਆ । ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਨਾ ਕੋਇ ਚਮਕਾਈਆ । ਪਰਮ ਦਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਇ ਜਮਾਤੀ, ਹਕੀਕਤ ਵਾਲੀ ਨਾ ਕੋਇ ਪੜ੍ਹਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿਕੇ ਹਾਟੀ, ਕੀਮਤ ਆਪਣੀ ਗਏ ਗਵਾਈਆ । ਜੋਤ ਜਗੀ ਨਾ ਕਿਸੇ ਲਲਾਟੀ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਰਿਹਾ ਕੋਇ ਨਾ ਚਾਟੀ, ਚੇਟਕ ਕੂੜ ਹੋਇਆ ਹਲਕਾਈਆ । ਬੁੰਦ ਮਿਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਵਾਂਤੀ, ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਸੁਣੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਾਦੀ, ਅਨਹਦ ਪੁਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਨਵਾਈਆ । ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬ੍ਰਹਿਮਾਦੀ, ਬ੍ਰਹਿਮਾਂਡ ਪਰਦਾ ਨਾ ਕੋਇ ਉਠਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੇ ਸੂਰ ਗਾਂ ਖਾਧੀ ਢਾਂਡੀ, ਸਾਰੇ ਤੈਨੂੰ ਗਏ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਣਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਠਾਂਡੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਰੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਸਭ ਦੇ ਫੋਲ ਕੇ ਦੱਸੇ ਇਰਾਦੇ, ਇਰਦ ਗਿਰਦ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਮੁਰੀਦਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿੱਖਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਕਿਉਂ ਪਸੂ ਪਰਿੰਦੇ ਖਾਧੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਬਦ ਕਲਮੇ ਨਾਲ ਕਿਉਂ ਨਾ ਜਾਗੇ, ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅੰਦਰ ਸੁਰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਜਿਹੜੇ ਤੁਸਾਂ ਸਾਜਣਾ ਸਾਜੇ, ਕਿਉਂ ਨਾ ਸੱਜਣ ਹੋ ਕੇ ਤੇੜ ਨਿਭਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਹਾਂ ਕਰੇ ਜਾਂ ਨਾਂਹ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਸਚ ਦੱਸੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੂਰ ਖਾਧਾ ਜਾਂ ਗਾਂ, ਡੰਗਰਾਂ ਰਸ ਬਣਾਈਆ । ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀ ਦਰਗਾਹਿ ਦਿਓਗੇ ਥਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਦਿਓ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੇ ਪਸੂ ਪੰਛੀ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਗੁਨਾਹ, ਗੁਨਾਹ ਗਵਰ ਮਨਾਈਆ । ਕਿੱਥੋਂ ਦਿਓਗੇ ਪਨਾਹ, ਪੁਸ਼ਤ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ । ਨੇਤਰ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਦਿਓ ਵਖਾ, ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਲਿਆ ਖਾ, ਖਾ ਕੇ ਦਿਤਾ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਮੇਰਾ ਕਲਮਾ ਆਏ ਗਾ, ਗਾਡ ਕਹਿ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਕਰਦੇ ਆਏ ਦੁਆ, ਵਾਸਤੇ ਪੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਪੁਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਤੇਰਾ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਤਸਦੀਕ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਇਕ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਇਹ ਅਗੰਮੀ ਰੀਤ, ਪੁਰ ਮਾਲਕ ਦਿਤੀ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਸਿਰਫ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਦੀ ਦੱਸੀ ਤੋਫੀਕ, ਸਿਫਤਾਂ ਵਿਚ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਹਰ ਘਟ ਦਿਸਿਆ ਨਜ਼ਦੀਕ, ਗ੍ਰਹਿ ਗ੍ਰਹਿ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਮੰਦਰ ਸਦਾ ਵਸਨੀਕ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਹੱਥ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਉਮੀਦ, ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਧਿਆਈਆ । ਤੇਰਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਪੋਸ਼ੀਦ, ਜੋ ਸਮਝਾਇਆ ਸੇ ਆਏ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇਰੀ ਦੁਨੀਆ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਬਦਲੀ ਆਪਣੀ ਨੀਤ, ਸਾਡੀ ਰਹੀ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਸਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਉਤੇ ਮਾਰ ਦੇ ਲੀਕ, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ

ਸਾਂਝੀ ਦੱਸ ਪ੍ਰੀਤ, ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੇਰਾ ਮੰਦਰ ਤੇਰਾ ਕਾਅਬਾ ਤੇਰਾ ਸ਼ਿਵਦੁਵਾਲਾ ਮੱਠ
ਮੰਦਰ ਮਸੀਤ, ਗੁਰੂਦਵਾਰ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦੇ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਸ਼ਰੀਕ,
ਸ਼ਰੀਕਤ ਦਿਤੀ ਗੁਵਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਬਦਲ ਦੇ ਨੀਤ, ਨੀਤੀਵਾਨ ਤੇਰੀ ਸਰਨਾਈਆ ।
ਕਾਇਆ ਕਰਦੇ ਠਾਂਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਬੁਝਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ
ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਹਿਬ ਸੁਵਾਮੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਪਓ ਹੱਸ, ਤਾਲੀ ਅਗੰਮ ਲਗਾਈਆ ।
ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਸਭ ਦੀ ਹੋਣੀ ਬੱਸ, ਬਸਤੇ ਦੇਣੇ ਬੰਧਾਈਆ । ਇਕੋ ਵਾਰ ਕਰੋਣੇ ਦਸਖਤ, ਨਾਮ ਲਿਖੋਣਾ
ਬਿਨਾ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀਆ । ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਚਲਦਾ ਰਿਹਾ ਜੋ ਰਥ, ਰਥਵਾਹੀ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ ।
ਜੋ ਨਿੱਤ ਨਵਿਤ ਮਾਰਗ ਆਏ ਦੱਸ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਜਗਤ ਸਮਝਾਈਆ । ਸੇ ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਸਦਾ ਸਦਾ
ਹੋਣਾ ਭੱਠ, ਅੱਗੇ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਦੀਨ ਮਜ਼ਬਾਂ ਕਰ ਇਕੱਠ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਣਾ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ ।
ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਿਮ ਸਿੱਖ ਈਸਾਈ ਝਗੜਾ ਦੇਣਾ ਛੱਡ, ਇਕੋ ਰੰਗ ਵਖਾਈਆ । ਹਉਮੇ ਹੰਗਤਾ ਕੂੜ ਕੁੜਿਆਰਾ
ਅੰਦਰੋਂ ਦੇਣਾ ਕੱਢ, ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਗੁਵਾਈਆ । ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਸਾਰੇ ਬਣੋਣੇ ਯਦ, ਇਕੋ ਨੂਰ
ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਪਿਛਲੀ ਰਹੇ ਕੋਈ ਨਾ ਹੱਦ, ਹਦੂਦ ਅਗਲੀ ਦੇਣੀ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ
ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਪ੍ਰਭੂ ਅਸੀਂ ਜੋ ਆਖੇ ਸੇ ਲੱਗੇ ਲਿਖਣ, ਲਿਖ ਕੇ ਦਈਏ ਵਖਾਈਆ ।
ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਿਹਾ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਮਿਥਣ, ਬਿਨ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਸੀਂ
ਸਿਖਿਆ ਆਏ ਸਿੱਖਣ, ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਕੱਢੇ ਚਿੱਟਣ, ਪੱਟੇਦਾਰੀ ਫੇਲ
ਫੁਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਲੱਗਾ ਮਿਟਣ, ਮਿਟੇ ਕੂੜ ਲੋਕਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਦਾ
ਨਿਕਲੇ ਸਿੱਟਣ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਪਰਦਾ ਦੇਣਾ ਉਠਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਵੇਖੋ ਲੱਗੀ ਪਿੱਟਣ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ
ਪਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੁਣ ਕੇ ਕਹੇ ਮੂਸਾ, ਮਸਲਸਲ ਧਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਦਿਸੇ ਨਾਲ ਰੂਸਾ,
ਚਾਈਨਾ ਚੈਨ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਨਾਤਾ ਟੁੱਟਣਾ ਪੰਜ ਭੂਤਾ, ਪੰਚ ਪਰਪੰਚ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਸੰਮਤ
ਪੰਜ ਵਿਚ ਮਿਲਣਾ ਹੂਟਾ, ਹੁਲਾਰਾ ਪਹਿਲਾ ਦਏ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ
ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਈਸਾ ਕਹੇ ਸੁਣ ਮੂਸਾ ਅਲੈਹ ਅਲਸਲਾਮ, ਸਹਿਜ ਨਾਲ ਜਣਾਈਆ । ਓਹ ਸੁਣ ਪੁਰ
ਦੀ ਇਕ ਕਲਾਮ, ਮੁਹੰਮਦ ਲਏ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਸਦੀ ਕਹੇ ਮੈਂ ਲੈ ਕੇ ਔਣਾ ਤੁਫਾਨ,
ਤੇਹਫਾ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਫੜਾਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਕਰਨਾ ਵੈਰਾਨ, ਵੈਰੀ ਘਰ ਘਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ ।
ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਮੇਰੇ ਅਮਾਮ, ਜੋ ਅਮਲਾਂ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਨੂਰ ਖੁਦਾਈਆ । ਖੇਲ ਵੇਖਣਾ ਵਿਚ ਜਹਾਨ,
ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਫੇਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਹੋਏ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ । ਤਿੰਨ
ਪੰਜ ਸੱਤ ਹੋਣੀ ਕਤਲੇਆਮ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ,
ਪੁਰ ਫ਼ਰਮਾਣਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੋਵੇਂ ਕਰਨ ਸਲਾਹ, ਭਾਰਤ ਭਵਨ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਹੜਾ ਦਿਸੇ ਜਗਤ ਮਲਾਹ, ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਸਿਆਸਤ ਸਭ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗੁਮਰਾਹ, ਕਵਣ ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਵਡਿਆਈਆ । ਸਚਾ ਦਿਸੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰਾਹ, ਰਸਤਾ ਹੱਕ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਰਾਮ ਕਿਹਾ ਓਹ ਨਾਨਕ ਵੇਖੋ ਗੁਵਾਹ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਦਏ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਹਾ ਗੋਬਿੰਦ ਖੰਡਾ ਰਿਹਾ ਚਮਕਾ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਖੇਲ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਵਕਤ ਪਹੁੰਚਿਆ ਆ, ਸਾਰੇ ਦਿਓ ਦੁਹਾਈਆ । ਈਸਾ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵੀ ਤੱਕਾਂ ਓਹੋ ਰਾਹ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਭੱਜਿਆਂ ਰਾਹ ਖਹਿੜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਈਸਾ ਅਲੈਹਅਲਸਲਾਮ ਕਹੇ ਉਚੀ ਮਾਰਾਂ ਧਾਹ, ਤੇਰੀ ਤੇਰੀ ਤੇਰੀ ਇਕ ਦੁਹਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਪੰਜ ਕਹੇ ਮੈਂ ਫੇਰ ਵੇਖਾਂ ਨਾਲ ਚਾ, ਚਾਓ ਘਨੇਰਾ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਆਈਆ । ਧਰਨੀ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਕਬੂਲ ਹੋਈ ਦੁਆ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਾਚਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰੱਖੋ ਆਸ, ਆਸਾਵੰਦ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਮੈਂ ਘਰ ਘਰ ਕਰਦਾ ਫਿਰਾਂ ਤਲਾਸ਼, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਖੋਜ ਖੁਜਾਈਆ । ਵੇਖਾਂ ਹੱਡ ਨਾੜੀ ਮਾਸ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਪਰਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਨੌਂ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਪ੍ਰਧਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਨੂੰ ਖਬਰਦਾਰ ਕਰਨਾ ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ, ਸੋਇਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਨੌਂ ਖੰਡਾਂ ਵਿਚ ਨੌਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਜ਼ਰੂਰ ਮਾਰਿਆ ਕਰਨ ਇਕ ਝਾਤ, ਬਿਨ ਕਦਮਾਂ ਪੰਧ ਮੁਕਾਈਆ । ਸਭ ਨੂੰ ਰਾਤੀ ਸੁੱਤਿਆਂ ਵੱਖਰੀ ਵੱਖਰੀ ਦੱਸ ਕੇ ਬਾਤ, ਸੋਏ ਹਿਰਦੇ ਲੈਣੇ ਉਠਾਈਆ । ਇਹ ਖੇਲ ਅਗੰਮੀ ਰਾਜ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਸ਼ਬਦੀ ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਰਨਾ ਵਾਅਜ਼, ਕਲਮਾ ਆਪਣਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ । ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰ ਕੇ ਕਰੇ ਰਾਜ, ਰਈਅਤ ਆਪਣੀ ਲਓ ਵਧਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਖੇਲ ਜਗਤ ਸਮਾਜ, ਜੁਵਾਬ ਦੇਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸੀਸ ਰਹੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਤਾਜ, ਤਖ਼ਤ ਨਿਵਾਸੀ ਦੇਣੇ ਖਾਕ ਮਿਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿਣ ਕੀ ਸੁਣੇ ਬਚਨ ਅਪਾਰ, ਅਪਰੰਪਰ ਦਿਤੇ ਜਣਾਈਆ । ਹੱਸ ਕੇ ਕਹਿਣ ਤੇਈ ਅਵਤਾਰ, ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਕਰ ਗੁਫ਼ਤਾਰ, ਗੁਫ਼ਤ ਸ਼ਨੀਦ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਸਾਡਾ ਵਕਤ ਪਹੁੰਚਿਆ ਆਣ, ਵੇਲਾ ਵਕਤ ਦਏ ਗੁਵਾਹੀਆ । ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਹੇ ਇਹ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਘਮਸਾਣ, ਘੁੰਮਣਘੇਰੀ ਵਿਚ ਦੁਹਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝੇ ਨਾ ਕੋਇ ਇਨਸਾਨ, ਓਹ ਖੇਲ ਦੇਣਾ ਕਰਾਈਆ । ਗੜ੍ਹ ਤੇੜ ਸਰਬ ਅਭਿਮਾਨ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਵਰਤਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਮੇਟਣਾ ਰਾਜ ਰਾਜਾਨ, ਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨ ਕਰਨ ਲੜਾਈਆ । ਹਲੂਣਾ ਦੇਣਾ ਵਿਚ ਅਫਗਾਨ, ਈਰਾਨ ਅਰਬ ਨਾਲ ਦੁਹਾਈਆ । ਅਸਰਾਈਲ ਮਿਲੇ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਬਦਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੇਵਾਂ ਸਚ ਚੇਤਾਵਨੀ, ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਭਾਵਨੀ, ਪ੍ਰਭ ਆਸਾ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜਿਹੜੀ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਈ ਰਾਮ ਰਾਵਨੀ, ਰਾਵਣ ਲਹਿਣਾ ਦੇਣਾ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਜਿਹੜੀ ਖੇਲ ਖਿਲਾਈ ਕੌਰਵ ਪਾਂਡਵ ਕਾਨੂਨੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅੰਤਮ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਮੂਸਾ ਈਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਦਿਤੀ ਜ਼ਾਮਨੀ, ਬੀਸਵੀਂ ਚੌਧਵੀਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਚਮਕੇ ਦਾਮਨ ਦਾਮਨੀ, ਗੋਬਿੰਦ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਬੋਲੇ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਜਣਾਈਆ । ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਤੋਲ ਕੋਈ ਨਾ ਤੋਲੇ, ਅਨਤੁਲ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜੁਗ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਭੰਡਾਰੇ ਖੋਲ੍ਹੇ, ਆਏ ਮਾਤ ਵਰਤਾਈਆ । ਦਿਤੇ ਕਾਇਆ ਚੋਲੇ, ਅਸੀਂ ਆਏ ਜਗਤ ਹੰਢਾਈਆ । ਅੰਤਮ ਪੈ ਕੇ ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਡੋਲੇ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਤੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਗੋਲੇ, ਚਾਕਰ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਏਕਾ ਦੇਵੇ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਦਰ ਤੇਰੇ ਆਸ ਰਖਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਸੁਣੇ ਹੁਕਮ ਅਗੰਮ ਅਪਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੇਖੇ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਨਜ਼ਰੀਆ ਆਪਣਾ ਲਓ ਬਦਲਾਈਆ । ਸੁਣੇ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ, ਨਾਦ ਧੁਨ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਚਾਰ ਜੁਗ ਪਾਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਾਰਾ, ਬੇਅੰਤ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ੁਕਰ ਮਨਾਈਆ । ਓਹ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਕਰ ਉਜਿਆਰਾ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਹਿ ਕੇ ਆਏ ਚਵੀਆਂ ਅਵਤਾਰਾ, ਕਲ ਕਲਕੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਟਣਾ ਕੂੜ ਪਸਾਰਾ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਦੇਣਾ ਵਖਾਈਆ । ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰਾ, ਅਠਾਰਾਂ ਬਰਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰਾ, ਨੂਰੇ ਨਜ਼ਰ ਦੇਣਾ ਵਖਾਈਆ । ਸਤਿ ਸਚ ਲਾ ਅਖਾੜਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਇਕ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰੋ ਮਾਰ ਲਓ ਝਾਤੀ, ਝਾਕੀ ਇਕੋ ਵਾਰ ਪੁਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਵੇਖ ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੀ, ਰੁਤੜੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਕਰ ਕੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸੀ, ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਆਪਣਾ ਪਰਦਾ ਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਚੇਤ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਮਹਿਕੀ ਰੁੱਤ, ਪ੍ਰਭ ਰੁਤੜੀ ਆਪ ਮਹਿਕਾਈਆ । ਭਗਤ ਦੁਲਾਰੇ ਉਠਾ ਕੇ ਸੁੱਤ, ਜਨਣੀ ਹੋ ਕੇ ਗੋਦ ਟਿਕਾਈਆ । ਭਾਗ ਲਗਾ ਕੇ ਪੰਜ ਤੱਤ ਕਾਇਆ ਬੁੱਤ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਕੀਤੀ ਸਫਾਈਆ । ਉਜਲ ਕਰ ਕੇ ਮੁਖ, ਦਿਤੀ ਮਾਣ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਮਿਟਿਆ ਦੁੱਖ, ਚੁਰਾਸੀ ਗੇੜ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਵਾਈਆ । ਉਲਟਾ ਗਰਭ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੁਖ, ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਸਾਹਿਬ ਸੁਵਾਮੀ ਮਾਲਕ ਹੋ ਕੇ ਲਿਆ ਪੁੱਛ, ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਜੋ ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਗਏ ਰੁੱਠ, ਰੁਠਿਆਂ ਲਿਆ ਮਨਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਆਪੇ ਤੁਠ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਘੁੱਟ, ਜਾਮ ਅਗੰਮ ਦਿਤਾ ਪਿਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਉਠਾਈਆ ।

ਚੇਤ ਕਹੇ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ ਹੱਸਾਂ, ਹੱਸ ਕੇ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਸਹਿਨਸਾਰੀ ਪੰਜਵਾਂ ਆਇਆ ਮਸਾਂ, ਮੱਸਿਆ ਰੈਣ ਅੰਧੇਰੀ ਦਏ ਗੁਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕਹਿਣਾ ਅੱਛਾ, ਅੱਛੀ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਵਿਚ ਦੀਨ ਮਜ਼੍ਹਬ ਦਾ ਕੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ਰੱਸਾ, ਰੱਸੀ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਪੈਣਾ ਜਿਨਾਂ ਖਾਧਾ ਗਾਂ ਵੱਛਾ, ਸੂਰ ਵਾਲਾ ਬਚਿਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਣੋਣਾ ਨਹੀਂ ਆਪਣਾ ਬੱਚਾ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਨਾ ਕੋਇ ਟਿਕਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਕੂੜਾ ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਫਿਰੇ ਨੱਸਾ, ਭੱਜੇ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਵੀ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋੜਾ ਉਪਰ ਸੱਸਾ, ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਧਾਰ ਦੋਵੇਂ ਰੰਗ ਵਟਾਈਆ । ਹਾਹੇ ਉਤੇ ਟਿੱਪੀ ਘਰ

ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਵਸਾ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਇਕੋ ਗੰਢ ਪੁਆਈਆ । ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਫਿਰੇ ਨੱਸਾ, ਚਾਰੋ ਕੁੰਟ ਵਾਰੋ ਦਾਹੀਆ । ਕਿਉਂ ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦਾ ਤੰਦ ਹੋਇਆ ਕੱਚਾ, ਕੰਚਨ ਗੜ੍ਹ ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਹਾਈਆ । ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰਚਾ, ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਧੁਨ ਨਾ ਕੋਇ ਸਨਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਬਪੜਾ ਬਪਾ, ਅੰਦਰੋ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਫਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਭਗਤਾਂ ਤੋਂ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਨਾ ਪੱਕਾ, ਸਤਿ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਚੇਤ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਆਇਆ ਸੁਵਾਮੀ, ਸਭਾ ਦੇ ਬਦਲਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਤੱਤਾਂ ਤੋਂ ਸਭ ਦਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ, ਘਟ ਘਟ ਵੇਖੇ ਬਾਉਂ ਬਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਫਤ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੀ ਬਾਣੀ, ਮਹਿੰਮਾ ਅਕੱਥ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਓਹ ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਦੇ ਜਹਾਨੀ, ਨੌਜਵਾਨੀ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਸਭ ਦੇ ਅੰਤਰ ਮੰਜਲ ਵੇਖੇ ਰੁਹਾਨੀ, ਸੰਤ ਫਕੀਰ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਪਵਿਤਰ ਧਾਰ ਦਿਸੇ ਨਾ ਕੋਇ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਪ੍ਰਾਣੀ, ਪ੍ਰਨਾਪਤ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸਾਚਾ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਕੋਈ ਬਾਨੀ, ਜੋ ਨੌ ਖੰਡ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਸੱਤ ਦੀਪ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਜੋ ਉਪਜਿਆ ਸੋ ਫਾਨੀ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਜੂਹ ਹੋਏ ਬੇਗਾਨੀ, ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਰੇ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵਾ, ਆਦਿ ਅੰਤ ਅਖਵਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰਨ ਆਇਆ ਸੇਵਾ, ਸੇਵਕ ਹੋ ਕੇ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਰਸ ਦਾ ਦੇ ਕੇ ਸੇਵਾ, ਰਸ ਇਕੋ ਇਕ ਚਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ ਜਿਹਵਾ, ਜਿਹਵਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਵਡਿਆਈਆ । ਮਸਤਕ ਲਾ ਕੇ ਕੌਸਤਕ ਬੇਵਾ, ਮਨੀਆਂ ਮਨ ਦਿਤਾ ਬਦਲਾਈਆ । ਮੇਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਅਲੱਖ ਅਭੇਵਾ, ਪਰਦਾ ਅੰਦਰੋਂ ਦਿਤਾ ਚੁਕਾਈਆ । ਧਾਮ ਵਖਾ ਕੇ ਨਿਹਚਲ ਨਹਿਕੇਵਾ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਰੇ ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਣ ਆਇਆ ਸਫਾਈ, ਸਫਾਰਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਸਭ ਤੋਂ ਕਾਮਲ ਮੇਰੀ ਗਵਾਹੀ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਅਵਰ ਨਾ ਕੋਇ ਭੁਗਤਾਈਆ । ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸਜਾਈ, ਰਾਏ ਧਰਮ ਤੁਹਾਡੇ ਚਰਨ ਚੁੰਮ ਕੇ ਝੱਟ ਲੰਘਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਸਿਫਤ ਕਰੇ ਕਲਮ ਸਿਆਹੀ, ਕਾਗਜ਼ ਆਪਣਾ ਆਪ ਭੇਟ ਚੜ੍ਹਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਬਿਨਾ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ ਵਡਿਆਈ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਰੀਤੀ ਚਲੀ ਆਈਆ । ਕੀ ਕਰੇ ਜੋਤ ਅਕਾਲਣ ਆਦਿ ਸ਼ਕਤ ਮਾਈ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸੇਭਾ ਕਿਸ ਬਿਧ ਪਾਈਆ । ਬਿਨ ਭਗਤਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭ ਨੂਰ ਜੋਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈ, ਡਗਮਗਾਹਟ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਰੇ ਮੈਂ ਦੇਣ ਆਇਆ ਸ਼ਹਾਦਤ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਧਰਾਈਆ । ਸਾਰੇ ਕਰੇ ਸਾਡੀ ਬਦਲ ਗਈ ਇਬਾਦਤ, ਬੰਦਗੀ ਇਕੋ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਹੋਈ ਮਿਲਾਵਟ, ਦੀਨ ਮਜ਼ਬ ਦੀ ਵੰਡ ਰਹੀ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਅਸੀਂ ਬਾਹਰੋਂ ਫਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਬਨਾਵਟ, ਅੰਦਰੋਂ ਇਕੋ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕਰੇ ਸਖਾਵਟ, ਰਹਿਮਤ ਨਾਲ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਸੇ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਨਾ ਪਏ ਜ਼ਮਾਨਤ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਫੈਸਲਾ ਦਿਤਾ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮਿਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕ ਉਠਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਸਚਾ ਸਾਬਣ, ਸਾਥੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੋ ਤੁਸਾਂ ਪਿਛਲੀ ਕੀਤੀ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰੋ ਕੱਢਣੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਕਰ ਲੈਣੀ ਦਾਤਨ, ਪਿਛਲਾ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਤੁਹਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਦਿਤੀ ਨਹੀਂ ਗਵਾਚਣ, ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ । ਸੰਮਤ ਪੰਜ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਓਹ ਅਗੰਮੀ ਚਿੱਠੀ ਵਾਚਣ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੌਂ ਮੈਂ ਚੁਰਾਨਵੇ ਚੌਕੜੀ ਜੁਗ ਨਾ ਸਕਿਆ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਮੈਂ ਵਿਕਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਹਾਟਣ, ਜਗਤ ਕੀਮਤ ਨਾ ਕੋਇ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਹੋ ਗਏ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਭੇਟਾ, ਬਚਿਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਇਕੋ ਸ਼ਬਦੀ ਗੋਬਿੰਦ ਬੇਟਾ, ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਗਤ ਕਿਨਾਰੇ ਦਾ ਖੇਵਟ ਬੇਟਾ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਪਾਰ ਕਰਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸਮਝੇ ਕੋਈ ਨਾ ਲੇਖਾ, ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਓਹ ਵਸੇ ਸਚਖੰਡ ਦੇਸਾ, ਦਰਗਿਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਬਦਲ ਕੇ ਆਇਆ ਵੇਸਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਭਗਤ ਉਧਾਰਨਾ ਮੇਰਾ ਪੇਸ਼ਾ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਇਕੋ ਸਭ ਦਾ ਮੀਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਬਦਲ ਦੇਣੀ ਰੀਤ, ਰੀਤੀਵਾਨ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਕਾਇਆ ਕਰੇ ਠੰਡੀ ਸੀਤ, ਅਗਨੀ ਤੱਤ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੋ ਜੀਵਦਿਆਂ ਜਨਮ ਜਾਣਾ ਜੀਤ, ਮਰ ਕੇ ਜਨਮ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਤੁਹਾਡੀ ਪੱਕੀ ਹੋ ਗਈ ਪ੍ਰੀਤ, ਦੁਨੀਆਂਦਾਰ ਅੱਗੇ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤੁੜਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਕੀਤੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼, ਦੂਜੇ ਅੱਗੇ ਮੰਗਣ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਟਿਕਾਈਆ ।

ਜਨ ਭਗਤੋ ਕੀ ਕਿਸੇ ਕੋਲੋਂ ਮੰਗੋ, ਮਾਨਸ ਸਾਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਇਕੋ ਪ੍ਰਭ ਦੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰੰਗੋ, ਫੇਰ ਰੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ । ਮੰਜਲ ਇਕੋ ਲੰਘੇ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੌੜੀ ਦੇ ਉਤੇ ਪੌੜਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਓਸ ਦੁਵਾਰੇ ਟੰਗੋ, ਜਿਥੇ ਫੜ ਕੇ ਬਾਹਰ ਨਾ ਕੋਇ ਕਢਾਈਆ । ਵੇਖੋ ਦੁਨੀਆਂਦਾਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਕਦੇ ਨਾ ਸੰਗੋ, ਦੁਨੀਆਂ ਕੰਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਕਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਜੰਗੋ, ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਇਕ ਫੁੱਲ ਸੁੱਟੋ, ਦੁਨੀਆਂ ਗੋਲਿਆਂ ਨਾਲ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਇਹ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਇਹ ਜੱਗ ਦੀ ਅਗਨੀ ਅੱਗ, ਅੱਗ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਇ ਬੁਝਾਈਆ । ਕਾਅਬੇ ਵਾਲਿਆਂ ਭੁਲਣੇ ਹੱਜ, ਹਜ਼ਰਤ ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਈਸਾ ਮੂਸਾ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਰੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰਹੇ ਸੱਦ, ਬਹੁੜੀ ਬਹੁੜੀ ਕਰ ਕੇ ਰਹੇ ਸੁਣਾਈਆ । ਜਰਾ ਵੇਖੋ ਸੰਮਤ ਪੰਜ ਵਿਚ ਕਿਸ ਤਰਾਂ ਝਗੜਾ ਪੈਦਾ ਉਤੇ ਹੱਦ, ਹਦੂਦਾਂ

ਦੇਣ ਦੁਹਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਭਗਤਾਂ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ ਗਦ ਗਦ, ਖੁਸ਼ੀ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਾਈਆ । ਜ਼ਰਾ ਖੇਲ ਵੇਖਿਓ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਹੋਣਾ ਅਲੱਗ, ਵੱਖਰੀ ਧਾਰ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਕਿਉਂ ਇਹ ਖੇਲ ਸੂਰੇ ਸਰਬੱਗ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਮਝ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਫੁੱਲ ਕਹਿਣ ਇਹ ਬਰਖਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦਿਤੀ ਲਗਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਿਹਾ, ਨਹੀਂ, ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਕਰਨਾ ਵਿਹਾਰ, ਇਹ ਮੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ । ਕਿਉਂ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਇਖਤਿਆਰ, ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਮੁਖਤਿਆਰ, ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸਦਾ ਆਗਿਆਕਾਰ, ਸ਼ਬਦ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਸਰਗੁਣ, ਬਿਨਾ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਮੰਡਲ ਰਾਸ ਵਿਚ ਰੰਗ ਜਗਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਬਦਮਾਸ਼, ਬਦੀ ਕਰਨ ਕਰੋਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਬਦ ਇਕ ਵਖਾਈਆ । ਪਰ ਇਹ ਮੇਰਾ ਮਨ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਖਾਸ, ਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਟਕਰਾਈਆ । ਤੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਪਰਕਾਸ਼, ਉਹ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਨੂਰ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ, ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ, ਮੇਰੇ ਕੀਤੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਵਾਚ, ਜੋ ਅੰਦਰ ਸੁਣਾਇਆ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰਸਨਾ ਗਾਇਆ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਨਾਲ ਲਿਖਾਇਆ, ਲਿਖ ਕੇ ਸਿਫ਼ਤਾਂ ਗਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਰਾਂ ਉਤੇ ਪਰਵਾਸ ਰਖਾਇਆ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅੱਗ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਜਲਾਇਆ, ਉਹ ਪ੍ਰਭੂ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਭੁਲਾਇਆ, ਜੋ ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ । ਅੱਲ੍ਹਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਓਮ ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰਾਇਆ, ਜੈ ਜੈਕਾਰ ਕਰੋਣ ਵਾਲਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਾਇਆ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਉਤੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਓਨ, ਭਗਵੰਤ ਨੂੰ ਕੰਤ ਕਹਿ ਸੁਣਾਇਆ, ਨਾਰੀ ਹੋ ਕੇ ਮੈਂ ਸਾਚੀ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ । ਜੋ ਕਿਸੇ ਬੁੱਤ ਵਿਚ ਨੂਰ ਚਮਕਾਇਆ, ਓਨ ਓਸ ਦਾ ਮੰਤ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ, ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇਆ, ਸਾਹ ਸਾਹ ਰਸਨਾ ਗਾਇਆ, ਚਰਨ ਕਵਲ ਕਵਲ ਚਰਨ ਬਿਨਾ ਚਰਨਾ ਤੋਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ, ਤੇ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਫੇਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਾਣ ਵਧਾਇਆ, ਜੋ ਆਇਆ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰਾਇਆ, ਵੇਖੋ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅੰਨ੍ਹਾ ਬੋਲਾ, ਸੁਣਨ ਕੁਛ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਵਸਾਂ ਵਿਚ ਕਾਇਆ ਚੋਲਾ, ਤੱਤਾਂ ਵਿਚ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਚਾਹਵਾਂ ਓਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਦਾ ਬੋਲਾਂ ਬੋਲਾ, ਅਨਬੋਲਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਿ ਦਿਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਮੋਲਾ, ਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਮੋਲਾ ਮੋਲਾ ਕਹਿ ਕੇ ਰੋਲਾ ਦਿਤਾ ਪਾਈਆ । ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸਤਿਨਾਮ, ਤੇ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਗਾਈਆ । ਜੇ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ, ਤੇ ਵਾਹ ਵਾ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਵਡਿਆਈਆ । ਤੇ ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਓਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦਾ ਗੋਦੇ ਢੇਲਾ, ਉਹ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਦਿਆਂ ਭੁਲਾਈਆ । ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਉਹ ਤੱਕੜ ਵਾਲਾ ਤੋਲਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਪੁਰਦਰਗਾਹ ਦਾ ਦੂਲਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਉਹਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਮਾਅਕੂਲਾ, ਜੇ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਅੰਦਰ ਫਲਿਆ ਫੂਲਾ, ਫੇਰ ਹੱਥ ਜੋੜ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਰਾਮ ਬਣ ਗਿਆ, ਸੀਤਾ ਪਿੱਛੇ ਭੱਜਿਆ ਵਾਹੋ ਦਾਹੀਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਾਹਨ ਬਣ ਗਿਆ, ਰਾਧਾ ਪਿੱਛੇ ਬੰਸਰੀ ਰਿਹਾ ਵਜਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੂਸਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ ਰਗੜ ਕੇ ਨੱਕ ਦਿਤਾ ਘਸਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਈਸਾ ਬਣ ਗਿਆ, ਗਲ ਫ਼ਾਸੀ ਲਈ ਲਟਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੁਹੰਮਦ ਬਣ ਗਿਆ, ਕਲਮਿਆਂ ਵਿਚ ਦਿਤੀ ਦੁਹਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਬਣ ਗਿਆ, ਗਰੀਬੀ ਵੇਸ ਕਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਕਦਮਾਂ ਨਾਲ ਮਿਣਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਬਣ ਗਿਆ, ਖੰਡਾ ਖੜਗ ਚਮਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਨੂੰ ਛੁਡ ਗਿਆ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਸਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਬਣ ਗਿਆ, ਆਪੇ ਪਿਤਾ ਤੇ ਆਪੇ ਮਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਤਾਣਾ ਤਣ ਗਿਆ, ਲੱਖ ਚੁਰਾਸੀ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਨ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼ਿਵ ਘਾੜਤ ਘੜ ਗਿਆ, ਸੰਸਾਰੀ ਭੰਡਾਰੀ ਸੰਘਾਰੀ ਨਾਉਂ ਰਖਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਤੱਕੇ ਤੇ ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿਚ ਵੜ ਗਿਆ, ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਜੀਦਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਕਾਇਆ ਮੰਦਰ ਤੇ ਸਭ ਦੀ ਚੋਟੀ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਸਿਖਰ ਬਹਿ ਕੇ ਆਪਣਾ ਆਸਣ ਲਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਮੂੜ੍ਹ ਬਣ ਗਿਆ, ਅਕਲ ਵਿਦਿਆ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤਰਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਸਭ ਕੁਛ ਪੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਮੇਰੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਕਿਛ ਨਾ ਆਈਆ । ਸੋ ਸ਼ਬਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿਚ ਖੜ੍ਹ ਗਿਆ, ਮੱਦਦ ਅਵਰ ਨਾ ਮੰਗ ਮੰਗਾਈਆ । ਆਪਣੇ ਵਿਹਾਰ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਲੜ ਗਿਆ, ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਅੰਦਰ ਇਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰੂਪ ਧਰਾਈਆ । ਨਾ ਕਦੇ ਜੰਮਿਆਂ ਤੇ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰ ਗਿਆ, ਮੜ੍ਹੀ ਗੋਰ ਨਾ ਕਦੇ ਦਬਾਈਆ । ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਸਿੱਖ ਨਾ ਈਸਾਈ ਨਾ ਮੁਸਲਮ ਤੇ ਮੈਂ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਜ਼ਹਬ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰ ਕੇ ਵਰਜਿਆ, ਆਓ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਉਤੇ ਦਿਆਂ ਬੈਠਾਈਆ । ਜਦੋਂ ਦਿਲ ਕੀਤਾ ਓਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿਚ ਫੜਾ ਕੇ ਨਿੱਕੀਆਂ ਨਿੱਕੀਆਂ ਪਰਚੀਆਂ, ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਂਗ ਦਿਤਾ ਪਰਚਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰਾਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਓਮ ਅੱਲ੍ਹਾ ਸਤਿਨਾਮ ਦੇ ਕੇ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਖਰਚਿਆ, ਮਾਤਲੋਕ ਦੇ ਰਾਹੇ ਦਿਤੇ ਪਾਈਆ । ਓਨ ਆ ਕੇ ਉਤੇ ਧਰਤਿਆ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਦਿਤੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਗੁਣ ਗਾ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਰਸਿਆ, ਸਿਫਤ ਦਿਤੀ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਮੰਨੋ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ, ਅੰਜੀਲ ਕੁਰਾਨਾਂ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ । ਮੈਂ ਹੱਸਦਾ ਫਿਰਾਂ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਔਣਾ ਨਹੀਂ ਗਿਆਨ, ਪੜ੍ਹਿਆਂ ਹੱਥ ਕੁਛ ਨਾ ਆਈਆ । ਜਿੰਨਾਂ ਚਿਰ ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਨਾ ਵੜਿਆ ਮੰਦਰ ਨਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਤੇ ਮੇਰੀ ਕੌਣ ਦੇਉ ਪਹਿਚਾਨ, ਨਿਝ ਨੇਤਰ ਨਾ ਕੋਇ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਪੜ੍ਹਨਾ ਰਸਨਾ ਦਾ ਗਾਨ, ਸੁਣਨਾ ਕੰਨਾਂ ਦਾ ਵਿਧਾਨ, ਮਿਲਣਾ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋਵੇ ਮਿਹਰਵਾਨ, ਬਿਨਾ ਮਿਹਰ ਤੋਂ ਮਿਲਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਕਹੇ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਨਸਾਨ, ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਭਗਵਾਨ, ਅਸੀਂ ਓਸੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਰੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਕਹਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਦੁਕਾਨ, ਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕਰੋ ਕੌਣ ਪਹਿਚਾਨ, ਤੇ ਬੇਪਹਿਚਾਣ ਕਵਣ ਅਖਵਾਈਆ । ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਪੁਵਾ ਦਿਤਾ ਘਮਸਾਨ, ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਅੱਖਰ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਅੱਖਰ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਅੱਖਰਾਂ ਵਾਲੇ ਨਾਮ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦਿੱਤੇ ਲੜਾਈਆ । ਕੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਸ਼ੈਤਾਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਕੋਲੋਂ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਬਦਲਾ ਕੇ ਸੰਤ ਸੰਤਾਂ ਨਾਲ ਦਿਤੇ ਟਕਰਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸਦਾ ਬਲਵਾਨ, ਬਲਪਾਰੀ ਇਕ ਅਖਵਾਈਆ । ਸਦਾ ਰਹੇ ਮੇਰੀ ਕਮਾਨ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੇ ਆਇਆ ਮੈ ਬਣ ਕੇ ਗੁਲਾਮ, ਨਫਰਾਂ ਵਾਲੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ । ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਡੰਡਾਵਤ ਬੰਦਨਾ ਸੱਯਦੇ

ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਸਲਾਮ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਅੱਜ ਤੋਂ ਸਮਝ ਲਓ ਸਤਿਜੁਗ ਦੀ ਧਾਰਾ, ਸਤਿ ਦਾ ਸਤਿ ਲੈਣਾ ਉਪਜਾਈਆ । ਪਰਗਟ ਇਕ ਇਕ ਦਾ ਸਰਬ ਪਸਾਰਾ, ਵੇਖਣਹਾਰਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਕਲ ਕਲਕੀ ਅਵਤਾਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਓਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਸਿਕਦਾਰਾ, ਹੁਕਮੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੋਂ ਤੁਸਾਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਦੁਬਾਰਾ, ਮਾਤ ਗਰਭ ਅਗਨ ਨਾ ਕੋਇ ਤਪਾਈਆ । ਮਿਲਣਾ ਮੇਲ ਓਸ ਨਿਰਾਕਾਰਾ, ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਸਚਖੰਡ ਸਾਚੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿ ਸਤਿਵਾਦੀ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਹੁਣ ਮੇਰੀ ਬੜੀ ਹੋਣੀ ਪਰੀਖਿਆ, ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਲੈਣੀ ਅੰਗੜਾਈਆ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਦੀ ਨੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦੀਖਿਆ, ਓਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖੀਂ ਮੀਟ ਕੇ ਕਹਿਣਾ ਮਿਲਿਆ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਕਬਾਬ ਖਾਣਾ ਭੁੰਨ ਕੇ ਉਤੇ ਸੀਖਿਆ, ਕਹਿਣ ਧਰਮ ਦੀ ਰੀਤੀ ਅਸਾਂ ਅਪਣਾਈਆ । ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨੇ ਸਾਰਿਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਛਲਾ ਜਨਮ ਕਿਸ ਤਰਾ ਬੀਤਿਆ, ਓਹ ਦਿਓ ਸਮਝਾਈਆ । ਤੇ ਕੀ ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਦੀ ਹੋਣੀ ਰੀਤਿਆ, ਪਰਦਾ ਦਿਓ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਕਿਹੜੀ ਵਸਤ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਇਆ ਖੀਸਿਆ, ਬਾਹਰ ਦਿਓ ਕਢਾਈਆ । ਜੁਰਾ ਆਪਣਾ ਆਤਮਾ ਤੱਕੋ ਬਿਨਾ ਸ਼ੀਸ਼ਿਆ, ਬਿਨਾ ਸ਼ਮ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਵੇਖੋ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਸੁਣੋ ਅਗੰਮਾ ਕਲਮਾ ਅਨੋਖਾ ਗੀਤਿਆ, ਜਿਹੜਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਾ ਸਕਣ ਸਮਝਾਈਆ । ਕਿਹੜਾ ਰੰਗ ਮੀਠਿਆ, ਬਿਨ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਾ ਦੇਣਾ ਸਮਝਾਈਆ । ਜਿਹੜੇ ਤੱਪਣ ਵਾਲੇ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਪੰਜ ਤੱਤ ਅੰਗੀਠਿਆ, ਸਾਂਤਕ ਸਤਿ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਓਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਗਿਆਂ ਮਿਲੇ ਨਾ ਭੀਖਿਆ, ਨਾਮ ਭੰਡਾਰਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਭ ਨੇ ਪੌਣਾ ਆਪਣਾ ਕੀਤਿਆ, ਅੱਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕੋਇ ਬਚਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੱਡਾ ਵਡ ਵਡਿਆਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪੈਣਾ ਇਕ ਧਮਾਕਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹਿਲਾਈਆ । ਅਨੇਕਾਂ ਸਾਧਾਂ ਸੰਤਾਂ ਧਿਆਨ ਲਾ ਕੇ ਮੇਰਾ ਖਿੱਚਣਾ ਖਾਕਾ, ਨੇਤਰ ਨਜ਼ਰ ਕੁਛ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੈਂ ਪੁੱਛ ਲੈਣਾ ਜਗਤ ਦੇ ਗੁਰੂਓ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਨੌਂ ਜਨਮ ਦਾ ਕੀ ਸਾਕਾ, ਸਚ ਦਿਓ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਖੁਲ੍ਹਿਆ ਤਾਕਾ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋਣਾ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਬੰਦ ਦੇਣਾ ਕਰਾਈਆ । ਹੁਣ ਦੱਸੋ ਕਿਹੜਾ ਕਾਕਾ ਚੁਕੋਗੇ ਢਾਕਾ, ਤੇ ਕਿਸ ਨੂੰ ਬਾਪੂ ਕਹੋਗੇ ਕਿਸ ਦਾ ਮੰਨੋਗੇ ਆਖਾ, ਭੇਦ ਦਿਓ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ । ਇਹ ਕੋਈ ਵਿਦਿਆ ਵਾਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਬਾਤਾਂ, ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਜਾਗ ਕੇ ਕੱਟਣੀਆਂ ਰਾਤਾਂ, ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੋਣੀਆਂ ਗਾਥਾਂ, ਅੱਖਰਾਂ ਵਿਚ ਸਿਫਤ ਸਾਲਾਹੀਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਯਕੀਨ, ਯਕੇ ਦੀਗਰੇ ਬਾਅਦ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਆਫਰੀਨ, ਵਾਹ ਵਾ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਰੰਬਰਾਂ ਦੀ ਭੁਲਾਈ ਤਾਅਲੀਮ, ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਤੁਲਬੇ ਆਪਣੇ ਲਏ ਬਣਾਈਆ । ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਦਾ ਦੱਸ ਕੇ ਸੀਨ, ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਫਸਾਈਆ । ਕਾਮ ਵਾਸਨਾ ਕਰ ਅਧੀਨ, ਕਰੋਧ ਵਿਚ ਹਲਕਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਹੇ ਜਿਸ ਸਿਰ ਉਤੇ ਬੱਧੀ ਲਾਲ ਪੱਗ, ਲੇਖਾ ਜਨਮ ਜਗਤ ਜਣਾਈਆ । ਹਰੀ ਤਹਿਮਤ ਰੱਖੀ ਲੱਕ, ਨਾਤਾ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਲ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਿੱਟਾ ਕਮੀਜ਼ ਪਹਿਨ ਕੇ ਝੱਟ, ਗੋਬਿੰਦ ਲਹਿਣਾ ਰਿਹਾ ਵਖਾਈਆ । ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਰਹੀ ਸੱਦ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਅਲਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਕਹੇ ਮੈਂ ਵਖੋਣੀ ਲਾਲ ਧਾਰ, ਮੇਰੀ ਗੋਲੀ ਨੇੜੇ ਆਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਣਾ ਖਬਰਦਾਰ, ਸੰਦੇਸਾ ਇਕ ਅਲਾਹੀਆ । ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਤੂੰ ਵੀ ਲੈ ਅਧਾਰ, ਤੈਨੂੰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਹੋਣਾ ਧੂਅੰਧਾਰ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਛਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਲਾਲ ਬਸਤਰ ਕਹਿਣ ਅਸਾਂ ਰਹਿਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਸੁਹਾਗ, ਸੁਹਾਗਵੰਤ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਚਾਰ ਕੁੰਟ ਨਾ ਰਹੇ ਚਰਾਗ, ਅੰਧ ਅੰਧੇਰਾ ਕੂੜ ਲੋਕਾਈਆ । ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧੋਵੇ ਕੋਈ ਨਾ ਦਾਗ, ਪੱਤਤ ਪੁਨੀਤ ਨਾ ਕੋਇ ਕਰਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਜੀਵ ਹੰਸ ਹੋਏ ਕਾਗ, ਮਾਣਕ ਮੋਤੀ ਚੋਗ ਨਾ ਕੋਇ ਚੁਗਾਈਆ । ਬਿਨਾ ਭਗਤਾਂ ਤੋਂ ਅੰਤਰ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵੈਰਾਗ, ਵੈਰੀ ਅੰਦਰੋਂ ਨਾ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ । ਜਗਤ ਸਮਾਜ ਦਾ ਕਰੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਿਆਗ, ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਲੇਖਾ ਨਾ ਕੋਇ ਮੁਕਾਈਆ । ਹੱਕ ਖੁਦਾ ਮੰਨੇ ਨਾ ਕੋਇ ਵਾਹਦ, ਲਾਸ਼ਰੀਕ ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਇ ਨਿਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਣਾ ਆਇਦ, ਅਹਿਦਨਾਮੇ ਸਭ ਦੇ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ ।

ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਲਾਲ ਵੇਖਣੀ ਭੂਮੀ, ਭੂਮਿਕਾ ਦਏ ਦੁਹਾਈਆ । ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਦਾ ਵਿਚ ਰੂਮੀ, ਰਹਿਮਾਨ ਦਏ ਵਡਿਆਈਆ । ਖੇਲ ਹੋਣੀ ਨਾ ਅਲੂਮੀ, ਸਿਆਸਤ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਚਤੁਰਾਈਆ । ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨਾ ਕੋਇ ਨਜੂਮੀ, ਹਿਸਾਬ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕੱਪੜ ਉਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਸੁਹਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਲੜਿਆ, ਜਗਤ ਵਿਚ ਦੁਹਾਈਆ । ਮੈਂ ਜੀਦਾ ਜਗ ਮਰਿਆ, ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਇ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਪਾਸਾ ਅੰਤਮ ਹਰਿਆ, ਜਿੱਤ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਦੁਰਗਾ ਇਕ ਵਰਿਆ, ਅਸ਼ਟਭੁਜ ਗਵਾਹੀਆ । ਮੈਂ ਕਲਜੁਗ ਅੰਤਮ ਸੜਿਆ, ਮੇਰਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ ।

ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਹੇ ਮੇਰੀ ਅਗੰਮੀ ਤਸਵੀਰ, ਹਰਿ ਤਸੱਵਰ ਆਪ ਕਰਾਈਆ । ਮੈਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਦਿਤਾ ਕਬੀਰ, ਜੁਲਾਹਾ ਗਿਆ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਬਦਲੀ ਜ਼ਮੀਰ, ਸ਼ਰਅ ਸਚ ਨਾ ਕੋਇ ਸਮਝਾਈਆ । ਜੂਠ ਝੂਠ ਭਰਿਆ ਖਮੀਰ, ਖਾਲੀ ਹੋਈ ਲੋਕਾਈਆ । ਬਦਲੇ ਨਾ ਕੋਇ ਤਕਦੀਰ, ਤਦਬੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਓਸ ਵੇਲੇ ਸਭ ਦੇ ਨੇਤਰੋਂ ਡਿੱਗਣਾ ਨੀਰ, ਧੀਰਜ ਧੀਰ ਨਾ ਕੋਇ ਰਖਾਈਆ । ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਐਣੀ ਸ਼ਰਅ ਸ਼ਮਸ਼ੀਰ, ਖੜਗ ਖੰਡਾ ਨਾ ਕੋਇ ਵਡਿਆਈਆ । ਝਗੜਾ ਪੈਣਾ ਸ਼ਾਹ ਹਕੀਰ, ਉਚ ਨੀਚ ਕਰੇ ਲੜਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕ ਵਰਤਾਈਆ ।

ਲਾਲ ਰੰਗ ਕਰੇ ਮੈਂ ਆਇਆ ਉਤੇ ਫਰਸ਼, ਖਾਕੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਮੁਹੰਮਦ ਨਾਲ ਸ਼ਰਤ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤੇਰਾ ਮਹਿਬੂਬ ਆਇਆ ਪਰਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਕੂੜੀ ਕਿਰਿਆ ਹੋਣਾ ਗਰਕ, ਸ਼ੌਹ ਦਰਿਆ ਦਏ ਡੁਬਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਵੇਖੇ ਮਰਜ਼, ਹਰ ਹਿਰਦਾ ਫੋਲ ਫੁਲਾਈਆ । ਮੁਹੰਮਦ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਇਕੋ ਗਰਜ਼, ਆਸਾ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਭੇਦ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ ।

ਮੁਹੰਮਦ ਕਰੇ ਸੁਣ ਕਾਲੇ ਰੰਗ, ਕਲਜੁਗ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ । ਲਾਲ ਰੂਪ ਲਾਲ ਮੇਰੇ ਹੋਵੇ ਸੰਗ, ਸਗਲਾ ਸੰਗ ਬਣਾਈਆ । ਮੇਰਾ ਮਹਿਬੂਬ ਸੋਹੇ ਅਗੰਮ ਪਲੰਘ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਾਵਾ ਚੂਲ ਨਾ ਕੋਇ ਵਖਾਈਆ । ਕਲਮਾ ਨਾਮ ਵੱਜੇ ਮਰਦੰਗ, ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਦਏ ਸੁਣਾਈਆ । ਕਲਜੁਗ ਮੇਟੇ ਅੰਧੇਰਾ ਅੰਧ, ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ । ਸਾਚਾ ਦੱਸੇ ਆਪਣਾ ਛੰਦ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧਰਮ ਦੁਵਾਰਾ ਇਕ ਵਖਾਈਆ ।

ਮੁਹੰਮਦ ਕਰੇ ਸਦੀ ਚੌਧਵੀਂ ਮੇਰਾ ਨਾਤਾ, ਅੰਤ ਅਖੀਰ ਦ੍ਰਿੜਾਈਆ । ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ, ਪ੍ਰਭ ਠਾਕਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗੋਣਾ ਸਾਚਾ, ਲਾਲ ਧਰਨੀ ਦਏ ਕਰਾਈਆ । ਝਗੜਾ ਮੁਕਾਏ ਕੰਚਨ ਗੜ੍ਹ ਕਾਚਾ, ਪੰਕਜ ਪੰਜ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਮੇਰੀ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਆਸਾ, ਆਹਿਸਤਾ ਆਹਿਸਤਾ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਖਾਲੀ ਹੋਵੇ ਭਾਂਡਾ ਕਾਸਾ, ਵਸਤ ਨਜ਼ਰ ਕੋਇ ਨਾ ਆਈਆ । ਮੇਰਾ ਓਸ ਦੇ ਉਤੇ ਭਰਵਾਸਾ, ਜੋ ਭਰਮ ਦਏ ਚੁਕਾਈਆ । ਜਿਸ ਨੇ ਅੰਤ ਅਖੀਰ ਕਰਨਾ ਤਮਾਸ਼ਾ, ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਉਸ ਨੇ ਸਭ ਦੀ ਬਦਲ ਦੇਣੀ ਭਾਸ਼ਾ, ਹੁਕਮ ਇਕੋ ਇਕ ਉਪਜਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋਣ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਨਰਾਸ਼ਾ, ਮਨਸਾ ਸਭ ਦੀ ਵੇਖ ਵਖਾਈਆ । ਇਕ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਪਰਕਾਸ਼ਾ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਪੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਪੁਰ ਕਰਮ ਇਕ ਕਮਾਈਆ ।

ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਆਇਆ ਵਕਤ ਸੁਹੰਜਣਾ, ਸੋਭਾਵੰਤ ਸੋਭਨੀਕ । ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਆਦਿ ਨਿਰੰਜਣਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚ ਹੱਕ ਤੋਫੀਕ । ਦੀਨਾਂ ਨਾਥ ਦਰਦ ਦੁੱਖ ਭੈ ਭੰਜਨਾ, ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਉਮੀਦ । ਨਾਮ ਨੇਤਰ ਪਾ ਕੇ ਅੰਜਨਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਖੋਲ੍ਹੇ ਦੀਦ । ਚਰਨ ਪੂੜ ਕਰਾਏ ਮਜਨਾ, ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਏ ਗੁਫਤ ਸ਼ਨੀਦ । ਸਭ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਕਰ ਕੇ ਬੰਦਨਾ, ਦੇਵੇ ਅਗੰਮ ਤਰਵੀਜ਼ । ਧਰਮ ਦੁਵਾਰ ਇਕੋ ਲੰਘਣਾ, ਚਾਰ ਵਰਨ ਹੋਣ ਨਜ਼ਦੀਕ । ਜਿਸ ਸਭ ਦਾ ਪਰਦਾ ਕੱਜਣਾ, ਰਹਿਣ ਦੇਵੇ ਨਾ ਕੋਇ ਸ਼ਰੀਕ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਲਜੁਗ ਅੰਤ ਕਰੇ ਤਸਦੀਕ ।

ਪਹਿਲੀ ਚੇਤ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮਿੱਤਰ ਪਿਆਰਾ ਏਕਾ, ਸਭ ਨੂੰ ਦਿਆਂ ਸਮਝਾਈਆ । ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਟੇਕਾ, ਟਿੱਕੇ ਮਸਤਕ ਨਾਮ ਰਮਾਈਆ । ਸਭ ਦੀ ਬੁਧ ਕਰੇ ਬਿਬੇਕਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਪੁਵਾਈਆ । ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਲੇਖਾ, ਬਚਿਆ ਰਹਿਣ ਕੋਇ ਨਾ ਪਾਈਆ । ਇਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰਾ ਸੁੱਤ ਅਗੰਮੀ ਬੇਟਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨਮੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਈਆ । ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੇ ਜਹਾਨਾਂ ਖੇਵਟ ਖੇਟਾ, ਬੇੜਾ ਆਪਣੇ ਕੰਧ ਉਠਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਣ ਕੇ ਆਵੇ ਨੇਤਾ, ਨਰ ਨਰਾਇਣ ਵੇਸ ਵਟਾਈਆ । ਜਨ ਭਗਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਭੁੱਲਿਆ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਚੇਤਾ, ਜੁਗ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਛੜੇ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ । ਤੁਸੀਂ ਫਿਰਦੇ ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਖੇਤਾਂ, ਕਿਰਸਾਣੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕਿਰਸ ਲਈ ਕਢਾਈਆ । ਦੇਣੀ ਪਏ ਕੋਈ

ਨਾ ਭੇਟਾ, ਭਜਨ ਬੰਦਗੀ ਵੰਡ ਨਾ ਕੋਇ ਵੰਡਾਈਆ । ਸੜਨਾ ਪਏ ਨਾ ਅਗਨੀ ਸੇਕਾ, ਸੀਸ ਸੁਵਾਹ
ਨਾ ਕੋਇ ਸੁਟਾਈਆ । ਸਿਰਫ ਪੰਜ ਵਾਰੀ ਕਰ ਲਿਆ ਕਰੋ ਚੇਤਾ, ਜੈਕਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਆਪ ਲਗਾਈਆ ।
ਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖੋ ਆਪਣੇ ਨੇਤਾ, ਨਿਝ ਨੇਤਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਧਾਰ ਕੇ ਭੇਖਾ, ਨਿਰਗੁਣ
ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲੰਕ ਨਰਾਇਣ
ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੰਘ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੋ ਕੇ ਕਰੇ ਅਗੰਮੀ ਹੇਤਾ, ਹਿਤਕਾਰੀ
ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ ।

